

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	3
Omgevingsrecht	5
Omgevingswet	5
Wabo	9
Waterwet	10
Bestuursrecht overig	10
Alcoholwet - Drank- en horecawet	10
Huisvesting	11
Openbare wegen	13
Verordeningen	13
Vreemdelingenrecht	14
Asiel	14
Procesrecht	16
Richtlijnen en verordeningen	16
Vreemdelingenbewaring	19

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 254

ABRS, 04-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:982](#)

college van burgemeester en wethouders van Hattem.

Awb 6:2 aanhef en onder b, 8:1

Huisvestingswet 28

BEVOEGDHEID. BESLUIT. HUISVESTING. Beroep tegen het niet tijdig aanbieden van een woning door het college. I.c. heeft de rechtbank zich terecht onbevoegd verklaard om van het beroep van appellant kennis te nemen. Omdat artikel 28 van de Huisvestingswet geen publiekrechtelijke grondslag bevat voor het nemen van een besluit, kan appellant niet op grond van artikel 8:1, gelezen in samenhang met 6:2, aanhef en onder b, van de Awb procederen bij de bestuursrechter. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het nalaten van het college gelijk moet worden gesteld met een feitelijke handeling als bedoeld in artikel 72, derde lid, van de Vw 2000. Tegen een feitelijke handeling, dan wel het nalaten, op grond van de Huisvestingswet staat geen beroep open bij de bestuursrechter.

JnB 2026, 255

Rechtbank Den Haag, 19-02-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:3576](#)

college van burgemeester en wethouders van Krimpenerwaard, verweerder.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. I.c. is voldoende aannemelijk dat eiser gevolgen van enige betekenis ondervindt van het bestreden besluit. Het perceel van eiser grenst aan het perceel waarop het bouwplan is voorzien. Gelet daarop en op het open landschap, de hoogte van de mast, de afstand van 130 meter van de perceelsgrens tot de mast en het feit dat eiser vanaf zijn perceel direct zicht heeft op de telecommast, kan eiser worden aangemerkt als belanghebbende. Dat de afstand tussen de recreatiewoning en de telecommast circa 450 meter bedraagt, is op zichzelf onvoldoende om belanghebbendheid van eiser uit te sluiten, omdat eiser vanaf het gehele perceel – en dus ook op 130 meter afstand – zicht heeft op de telecommast.

JnB 2026, 256

Rechtbank Noord-Holland, 26-02-2026, [ECLI:NL:RBNHO:2026:1939](#)

college van burgemeester en wethouders van Haarlemmermeer, verweerder.

Awb 1:1, 3:2, 6:15

Jeugdwet

BEZWAARPROCEDURE. DOORZENDPLICHT. Niet-ontvankelijk verklaren bezwaarschrift ingediend bij Centrum voor Jeugd en Gezin (CJG). I.c. wordt geoordeeld dat eiseres niet kan worden tegengeworpen dat zij haar bezwaar bij de Afdeling Juridische Zaken had moeten indienen. Het CJG had in dit geval het bezwaar van eiseres moeten doorzenden. Vastgesteld wordt dat het CJG niet als een zelfstandig bestuursorgaan kan worden aangemerkt, als bedoeld in artikel 1:1 van de Awb, en daarom - in strikte zin - op haar geen doorzendplicht rust, als bedoeld in artikel 6:15 van de Awb. De beginselen van de dienende overheid en de zorgvuldigheid (artikel 3:2 van de Awb) brengen mee dat niet van de burger mag worden verlangd dat deze kennis heeft van de juridische status en functie van het CJG binnen een

gemeente, in dit geval Haarlemmermeer, waardoor een ingediend bezwaar niet-ontvankelijk wordt verklaard, omdat dit bij het verkeerde loket is ingediend.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2026, 257

MK Cbb, 17-02-2026, [ECLI:NL:CBB:2026:57](#)

minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1 lid 2

Wet dieren

HANDHAVING. BOETE. OVERTREDER. MEDEPLEGER. Opleggen boete uitvoeren verwerkte dierlijke eiwitten (VDE). I.c. wordt geoordeeld dat de minister niet heeft aangetoond dat sprake was van een voldoende nauwe en bewuste samenwerking tussen appellante en de andere betrokken (rechts)personen bij de uitvoer van de partijen VDE, zodat niet is aangetoond dat appellante de overtreding heeft medegepleegd. De boete is ten onrechte opgelegd.

[...] 5.1 Op grond van artikel 5:1, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) wordt onder 'overtreder' verstaan degene die de overtreding pleegt of medepleegt. In een geval als dit, waarin een boete is opgelegd, rust de bewijslast dat appellante de overtreding heeft (mede)gepleegd, gelet op het vermoeden van onschuld, op het bestuursorgaan dat de boete heeft opgelegd.

5.2 [...] Het College begrijpt uit het rapport van bevindingen dat de minister hiermee heeft bedoeld om appellante als medepleger van de overtreder aan te merken.

5.3 Voor de vraag of appellante als medepleger kan worden aangemerkt dient, gelet op vaste rechtspraak van de Hoge Raad (HR), onder meer de arresten van 2 december 2014 ([ECLI:NL:HR:2014:3474](#)) en 24 maart 2015 ([ECLI:NL:HR:2015:716](#)), te worden vastgesteld of de minister heeft aangetoond dat sprake is geweest van voldoende nauwe en bewuste samenwerking tussen appellante en andere betrokken (rechts)personen dat van medeplegen kan worden gesproken. In het bijzonder dient te worden vastgesteld dat en waarom de bijdrage van appellante aan de overtreding van het exportverbod van voldoende gewicht is geweest. Dit moet worden beoordeeld aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval.

5.4 Bij de beoordeling of sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan betrokken worden de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van de overtreding. De bijdrage van de medepleger zal in de regel worden geleverd tijdens het begaan van de overtreding in de vorm van een gezamenlijke uitvoering van het feit, maar de bijdrage kan ook zijn geleverd in de vorm van verscheidene gedragingen voor en/of tijdens en/of na het strafbare feit. Ook is niet uitgesloten dat de bijdrage in hoofdzaak vóór het strafbare feit is geleverd (vergelijk bijvoorbeeld het arrest van de HR van 3 juli 2012, [ECLI:NL:HR:2012:BW9972](#)). Zeker in dergelijke, in zekere zin afwijkende of bijzondere situaties dient in de bewijsvoering aandacht te worden besteed aan de vraag of wel zo bewust en nauw is samengewerkt dat van medeplegen kan worden gesproken, in het bijzonder dat en waarom de bijdrage van de verdachte van voldoende gewicht is geweest. Een geringe rol of het ontbreken van enige rol in de uitvoering van het delict zal in dergelijke uitzonderlijke

gevallen wel moeten worden gecompenseerd, bijvoorbeeld door een grote(re) rol in de voorbereiding.

[...] 5.10 Gelet op het voorgaande oordeelt het College, anders dan de rechtbank, dat onvoldoende grond bestaat voor de conclusie dat appellante in de gegeven omstandigheden wist of behoorde te weten dat de partijen VDE in strijd met het exportverbod de EU zouden verlaten. De minister heeft daarom niet aangetoond dat sprake was van een voldoende nauwe en bewuste samenwerking tussen appellante en de andere betrokken (rechts)personen bij de uitvoer van de partijen VDE, zodat niet is aangetoond dat appellante de overtreding heeft medegepleegd. [...]

JnB 2026, 258

MK ABRS, 04-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1227](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 5:21

Gemeentewet 229 lid 1 aanhef en onder a

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr)

Verordening op het binnenwater 2010 (Vob)

Binnenhavengeldverordening Pleziervaart 2020 (Binnenhavengeldverordening)

HANDHAVING. BEVOEGDHEID AFDELING. VERORDENING. Last onder bestuursdwang op grond van artikel 2.1.4, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vob. I.c. wordt geoordeeld dat de Afdeling bevoegd is kennis te nemen van het hoger beroep over de last onder bestuursdwang. Het besluit tot het opleggen van een last onder bestuursdwang hangt in dit geval weliswaar samen met het besluit tot het heffen van het binnenhavengeld, omdat uit de aanwezigheid van een vignet kan worden afgeleid dat de eigenaar van het pleziervaartuig het binnenhavengeld heeft betaald (zie artikel 11 van de Binnenhavengeldverordening), maar die samenhang is niet zodanig dat daardoor sprake is van een ingevolge de belastingwet genomen besluit (zie artikel 26, eerste lid, van de Awr), met als gevolg dat de belastingrechter bevoegd zou zijn.

JnB 2026, 259

ABRS, 04-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1189](#)

college van burgemeester en wethouders van Soest, verweerder.

Awb 7:12 lid 1

INVORDERING. JUDICIELE LUS. VERTROUWENSBEGINSEL. Invordering verbeurde dwangsommen. I.c. is in de uitspraak van 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4055](#), uitdrukkelijk en zonder voorbehoud geoordeeld dat appellant op basis van een e-mail van een gemeentelijke ambtenaar van 06-01-2020 de gerechtvaardigde verwachting mocht hebben dat het college pas over zou gaan tot invordering van dwangsommen als er vijf dwangsommen waren verbeurd. Verwijzing naar ABRS, 23-07-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3441](#) (r.o. 7.2). Van een zeer uitzonderlijk geval is hier geen sprake. Dit betekent dat het college bij het nemen van het nieuwe besluit moest uitgaan van de juistheid van het in de eerdere uitspraak gegeven oordeel. Aan het nieuwe besluit heeft het college ten grondslag gelegd dat het op 03-10-2019, 12-11-2019 en 21-01-2020 brieven over de verbeuring van dwangsommen naar appellant heeft gestuurd. Daargelaten dat twee van die brieven dateren van voor de e-mail van 06-01-2020 en dat de mededeling dat er een betalingsverplichting bestaat niet kan afdoen aan de gewekte verwachting dat nog geen invorderingsbesluit zou worden genomen, heeft het college met

zijn motivering ten onrechte weer ter discussie gesteld in hoeverre er gerechtvaardigde verwachtingen zijn gewekt en geconcludeerd dat er geen gerechtvaardigde verwachtingen zijn gewekt. Gelet hierop heeft het college de eerdere uitspraak van de Afdeling niet in acht genomen en in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb niet deugdelijk gemotiveerd waarom de door hem gewekte verwachting niet moet worden nagekomen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 260

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 20-02-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:1042](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Noord-Beveland, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 2.7, 22.8

Algemene plaatselijke verordening Noord-Beveland (APV) 2:10

OMGEVINGSWET. APV. VERGUNNING VAN RECHTSWEGE. Bekendmaking van van rechtswege verleende terrasvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 2:10 van de APV buiten het bereik van de Omgevingswet valt en dat een vergunning van rechtswege is ontstaan.

[...] 7.1. De rechtbank oordeelt dat het college terecht heeft geconcludeerd dat hij op 18 april 2024 niet meer bevoegd was om een beslissing te nemen op de aanvraag omdat op dat moment een vergunning van rechtswege was ontstaan op grond van artikel 4:20b van de Awb. [...] In wat eiser 1 heeft aangevoerd, ziet de rechtbank geen reden om aan te nemen dat paragraaf 4.1.3.3 van de Awb (toch) niet van toepassing zou zijn op de terrasvergunning. De rechtbank volgt het betoog van eiser 1 namelijk niet dat de verwijzing van artikel 2:10, achtste lid, van de APV in strijd is met de Ow en daardoor onverbindend zou zijn.

In dit geval is namelijk niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 22.8 van de Ow zodat geen sprake is van een omgevingsplanactiviteit in de zin van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Ow. Artikel 22.8 van Ow bepaalt immers dat een vergunning in een APV-bepaling geldt als een verbod om zonder omgevingsvergunning een omgevingsplanactiviteit te verrichten, als het gaat om een geval waarin regels over de fysieke leefomgeving op grond van artikel 2.7, eerste lid, van de Ow alleen in het omgevingsplan mogen worden opgenomen. In artikel 2.7, eerste lid, van de Ow staat dat in het Omgevingsbesluit (Ob) gevallen worden aangewezen waarin regels over de fysieke leefomgeving alleen in het omgevingsplan mogen worden opgenomen. Dat betekent dat decentrale regels behorende tot die aan te wijzen gevallen, niet in een (autonome) lokale verordening (zoals de APV) mogen worden opgenomen. Artikel 2.1, eerste lid, van het Ob bevat de aanwijzing van gevallen. In die bepaling staat dat regels over activiteiten die onderdelen van de fysieke leefomgeving wijzigen als bedoeld in artikel 1.2, derde lid, onder a, van de Ow alleen in het omgevingsplan opgenomen worden. Onder het 'wijzigen van de fysieke leefomgeving' wordt in de nota van toelichting bij het Invoeringsbesluit Omgevingswet verstaan: regels over activiteiten die direct ingrijpen in de fysieke leefomgeving en die een 'tastbare' en 'blijvende' verandering in de fysieke leefomgeving tot gevolg hebben, zowel boven- als ondergronds.³ Als voorbeelden worden

genoemd bouwen en slopen, kappen van bomen, enzovoort. Een terrasvergunning enkel ten behoeve van het plaatsen van het terras, is naar oordeel van de rechtbank geen wijziging van de fysieke leefomgeving omdat dit geen blijvende ingreep is. Bovendien staat in de nota van toelichting dat bij 'gebruik van de fysieke leefomgeving dat de fysieke leefomgeving niet wijzigt', bijvoorbeeld kan worden gedacht aan traditioneel schieten, het maken van muziek in de openbare ruimte, het plaatsen van terrasmeubilair, het aanbieden van vuilnis in rolcontainers, het anders benutten van een gebouw zonder dat daarvoor bouwactiviteiten nodig zijn (bijvoorbeeld anti-kraak) of het gebruik van een park als tijdelijke evenementenlocatie.⁴ Om deze reden valt artikel 2:10 van de APV buiten het bereik van de Ow en is dus ook geen sprake van een omgevingsplanactiviteit. [...]

JnB 2026, 261

Rechtbank Den Haag, 19-02-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:3576](#)

college van burgemeester en wethouders van Krimpenerwaard, verweerder.

Omgevingswet

BOPA-beleid van gemeente Krimpenerwaard 2024 (BOPA-beleid).

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. WELSTAND. Verlenen omgevingsvergunning voor realiseren telecommast. De beoordeling of het bouwplan voorziet in een evenwichtige toedeling van functies aan locaties en de beoordeling of het bouwplan in strijd is met de redelijke eisen van welstand hangen in dit geval nauw samen, omdat de uiterlijke kenmerken van de telecommast van belang zijn voor het behoud van de aanwezige ruimtelijke kwaliteit en de landschappelijke waarden. Beide beoordelingen worden gezamenlijk besproken. I.c. heeft het college, onder verwijzing naar het advies van de Gemeentelijke Adviescommissie Omgevingskwaliteit Krimpenerwaard, in redelijkheid kunnen concluderen dat geen sprake is van een onevenredige aantasting van het landschap. BOPA-BELEID. Het BOPA-beleid dat een solitaire telecommast niet toestaat, is niet van toepassing op het bestreden besluit, omdat wat de mast betreft geen sprake is van een buitenplanse omgevingsactiviteit. De ruimtelijke aanvaardbaarheid van de plaatsing van telecommasten is door de raad beoordeeld bij de vaststelling van het bestemmingsplan, en daarbij heeft de raad het college de bevoegdheid gegeven onder de in het plan genoemde voorwaarden een omgevingsvergunning te verlenen voor plaatsing van een telecommast. Het college moet bij de concrete toepassing daarvan een nadere belangenafweging maken. I.c. heeft het college bij deze belangenafweging in redelijkheid kunnen concluderen dat de telecommast op de voorliggende locatie kan worden vergund.

JnB 2026, 262

Rechtbank Noord-Nederland, 10-02-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:547](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Het Hogeland, verweerder.

Omgevingswet 2.3, 5.1 lid 1 aanhef en onder a, 16.15, 16.15a

Omgevingsbesluit 4.25

Omgevingsverordening provincie Groningen 3.54

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. BEVOEGD GEZAG. PROVINCIAAL BELANG. Weigering omgevingsvergunning voor legalisering zandscheider. I.c. wordt geoordeeld dat GS en niet het college bevoegd was op de aanvraag te beslissen. Uit de parlementaire geschiedenis volgt dat het begrip ‘provinciaal belang’ bewust niet nader is ingevuld. Of een bepaald onderwerp als een provinciaal belang kan worden aangemerkt is afhankelijk van de bestuurlijke context op een bepaald moment. Uit artikel 3.54 van de Omgevingsverordening kan worden afgeleid dat Provinciale staten het toestaan van agrarische bouwpercelen groter dan 2 hectare van provinciaal belang achten. In de toelichting wordt bovendien verwezen naar de Omgevingsvisie. De aanvraag heeft daarom betrekking op een omgevingsplanactiviteit van provinciaal belang.

[...] 4.2.1. De hoofdregel voor de bevoegdheidsverdeling in de Ow is dat het college beslist op een aanvraag om een omgevingsvergunning, tenzij een ander bestuursorgaan is aangewezen. Bij een meervoudige aanvraag zoals die hier aan de orde is, volgt uit artikel 5.12, tweede lid van de Ow, in combinatie met artikel 4.6, eerste lid, aanhef en onder a, van het Ob, dat GS bevoegd zijn om te beslissen op een aanvraag als die betrekking heeft op een omgevingsplanactiviteit van provinciaal belang. De rechtbank moet dus beoordelen of de aanvraag betrekking heeft op een omgevingsplanactiviteit van provinciaal belang.

4.2.2. Uit de parlementaire geschiedenis volgt dat het begrip ‘provinciaal belang’ bewust niet nader is ingevuld. Of een bepaald onderwerp als een provinciaal belang kan worden aangemerkt is afhankelijk van de bestuurlijke context op een bepaald moment.² Provinciale staten, het volksvertegenwoordigende orgaan binnen de provincie, bepalen de aanwezigheid van een provinciaal belang. Dat belang wordt behartigd door de bestuursorganen van de provincie. Het belang moet blijken uit een document dat door een bestuursorgaan van de provincie openbaar is gemaakt. Dit document kan een juridisch bindend besluit zijn, zoals de omgevingsverordening, een instructie of een voorbereidingsbesluit, maar ook een beleidsdocument zoals de omgevingsvisie, een beleidsbrief of beleidsnota.³ GS moeten bij uitoefening van de bevoegdheid motiveren dat sprake is van provinciaal belang en waarom het doelmatiger en doeltreffender is om dit belang met de inzet van de provinciale bevoegdheid te behartigen.⁴

4.2.3. Uit artikel 3.54 van de omgevingsverordening kan worden afgeleid dat Provinciale staten het toestaan van agrarische bouwpercelen groter dan 2 hectare van provinciaal belang achten. In de toelichting wordt bovendien verwezen naar de Omgevingsvisie. Daarin staat dat de provincie schaalvergroting van agrarische bedrijven landschappelijk zorgvuldig wil inpassen en dit hand in hand wil laten gaan met verduurzaming van de sector.⁵ Dit is uitgewerkt in artikel 3.54, tweede lid, van de verordening. De rechtbank stelt daarom vast dat de aanvraag betrekking heeft op een omgevingsplanactiviteit van provinciaal belang. Om die reden zijn GS bevoegd om te beslissen op de aanvraag.

4.2.4. Ten overvloede merkt de rechtbank het volgende op.

- In artikel 2.3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Ow, luidt: een bestuursorgaan van een provincie oefent een taak of bevoegdheid, als dat bij de regeling daarvan is bepaald, alleen uit als

dat nodig is met het oog op een provinciaal belang en dat belang niet op een doelmatige en doeltreffende wijze door het gemeentebestuur kan worden behartigd. In de regeling van de bevoegdheid van GS in artikel 4.6, eerste lid, aanhef en onder a, van het Ob staat alleen provinciaal belang als relevante factor. Doelmatigheid en doeltreffendheid staan niet genoemd in de regeling. - GS hebben de uitbreiding van agrarische bouwpercelen met een omvang boven 2 hectare aangewezen als een geval als bedoeld in artikel 16.15a, onder d, van de Ow.6 Daaruit volgt, in samenhang met artikel 4.25, eerste lid, aanhef en onder g, van het Ob, dat GS in de gelegenheid (hadden) moeten worden gesteld om advies uit te brengen over de aanvraag. Ingevolge artikel 16.16, eerste lid, van de Ow in combinatie met artikel 4.25, derde lid, van het Ob, is bij een voornemen tot het verlenen van de gevraagde omgevingsvergunning zelfs instemming van GS vereist. Deze aanwijzing impliceert dat GS van oordeel zijn dat het college wel degelijk bevoegd is om te beslissen op een aanvraag voor de uitbreiding van een agrarisch bouwperceel groter dan 2 hectare. Dat is echter niet te rijmen met de (hogere) regeling in artikel 3.54 van de verordening, waarin GS zijn aangewezen als bevoegd gezag. [...]

JnB 2025, 263

ABRS, 04-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1202](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Omgevingswet 5.44 lid 1, 5.46 lid 1 onder f

Omgevingsbesluit 5.6 aanhef en onder c

Europese Kaderrichtlijn Water (KRW)

OMGEVINGSWET. KADERRICHTLIJN WATER. Vaststelling projectbesluit. Het projectbesluit voorziet in de uitvoering van drie maatregelen die voortkomen uit de KRW langs de Benedenmaas. I.c. is er geen aanleiding voor het oordeel dat de gevolgen van het projectbesluit voor de VOF niet zijn onderzocht. Evenmin bestaat aanleiding voor het oordeel dat in strijd met artikel 5.6, aanhef en onder c, van het Omgevingsbesluit de mitigerende maatregel niet in het projectbesluit is opgenomen. Verder heeft de minister de belangen van de VOF onderkend. Ten slotte wordt opgemerkt dat indien de VOF een deel van haar perceel niet meer kan gebruiken, zij een verzoek om nadeelcompensatie op grond van artikel 15.1, eerste lid, onder l, van de Ow kan indienen. Verder heeft de minister het door de VOF voorgestelde alternatief afgewogen bij de vaststelling van het projectbesluit en toereikend gemotiveerd waarom niet voor dat alternatief is gekozen.

PRIVAATRECHTELIJKE BELEMMERINGEN. Overwogen wordt dat op dit moment met de VOF het zogeheten minnelijk overleg wordt gevoerd ter verkrijging van de gronden die voor de uitvoering van de maatregel nodig zijn. Als dit overleg niet tot minnelijke overeenstemming leidt, zal naar alle waarschijnlijkheid het onteigeningstraject worden ingezet. Gelet daarop kan niet op voorhand worden gezegd dat het project niet kan worden gerealiseerd vanwege privaatrechtelijke belemmeringen. De minister heeft verder onderkend dat het onteigeningstraject enige tijd kan duren en dat het mogelijk is dat de KRW-doelen niet uiterlijk 2027 kunnen worden gerealiseerd. Dat betekent echter niet dat in dat geval het projectbesluit niet meer uitvoerbaar is. De verplichting om te voldoen aan de KRW blijft immers ook na 2027 bestaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 264

MK ABRS, 04-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1238](#)

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 1:3, 8:1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. BELANGHEBBENDE. CONCURRENTIEBELANG. Buiten behandeling stellen handhavingsverzoeken. I.c. wordt geoordeeld dat omdat uitgesloten is dat wederpartij feitelijke gevolgen ondervindt van de verhuur voor recreatieve doeleinden van de panden die zij heeft genoemd in haar verzoeken om handhaving, zij bij die verzoeken geen belanghebbende is. Verwijzing naar ABRS 13-07-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1979](#), onder 4.2. Niet in geschil is dat er in hetzelfde verzorgingsgebied duizenden (delen van) panden worden aangeboden voor recreatief verblijf op verhuurbasis. Het college heeft het daarom terecht uitgesloten geacht dat [wederpartij] enige feitelijk gevolgen, zoals omzetverlies, zal ondervinden door de beweerdelijke illegale verhuur van die 28 panden voor recreatief verblijf. Verwijzing naar ABRS 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1498](#), onder 12.2 en 19-02-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:632](#), onder 3.2.

JnB 2026, 265

ABRS, 25-02-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1041](#)

Wet algemene bepalingen Omgevingsrecht (Wabo) 2.2, 2.4, 2.26

Omgevingsverordening Gelderland (Omgevingsverordening)

Algemene plaatselijke verordening voor Rozendaal 2018 (Apv)

WABO. APV. OMGEVINGSVERORDENING. UITWEG. TOETSINGSKADER. Weigering omgevingsvergunning maken uitweg. I.c. wordt geoordeeld dat sprake is van een situatie waarin de Omgevingsverordening voorziet, als bedoeld in artikel 2:12, derde lid, van de Apv. Dit betekent dat het verbod uit het eerste lid en daarmee het toetsingskader van het tweede lid van artikel 2:12 van de Apv niet van toepassing zijn. Het college van b&w had de aanvraag dus niet moeten toetsen aan de Apv maar moeten toetsen aan artikel 5.7, tweede lid, van de Omgevingsverordening, gelezen in samenhang met artikel 2 van de Nadere regels. Omdat de Afdeling zowel de Omgevingsverordening als de Nadere regels aanmerkt als algemeen verbindende voorschriften is voor de vraag of deze weigering onevenredig is van belang de uitspraak CBb 26-03-2024, [ECLI:NL:CBB:2024:190](#), en de uitspraak ABRS 19-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2499](#), onder 7.1 en 7.2. In dit geval is geen sprake van bijzondere omstandigheden die maken dat het bestreden besluit voor appellant onredelijk bezwarend is.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 04-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1246](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Oost-Brabant, 27-02-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:1224](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Alcoholwet - Drank- en horecawet

JnB 2026, 266

ABRS, 04-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1237](#)

burgemeester van Berg en Dal.

Alcoholwet 3, 8, 27

ALCOHOLWET. VERGUNNING. LEVENSGEDRAG. Weigeren vergunning. Het vereiste van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder b, van de Alcoholwet dat een leidinggevende niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is, strekt ertoe het belang van de veiligheid, de openbare orde en het woon- en leefklimaat in de omgeving van het horecabedrijf te waarborgen. Het gaat daarbij om eerder getoond gedrag dat in het licht van deze motieven niet past bij de verantwoordelijkheid die op een leidinggevende van een horecabedrijf rust. De burgemeester komt beoordelingsruimte toe bij de invulling van deze eis. Verwijzing naar ABRS 25-05-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1493](#). I.c. heeft de burgemeester aannemelijk gemaakt dat er, gelet op de verschillende gedragingen en in onderlinge samenhang bezien, sprake is van een bepaald gedragspatroon bij leidinggevende over langere tijd van niet naleven van regels waardoor de vrees gerechtvaardigd is dat het verlenen van een vergunning op grond van de Alcoholwet een bedreiging vormt voor deze belangen. De burgemeester heeft de bedreiging en de valsheid in geschifte redelijkerwijs hieraan ten grondslag kunnen leggen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2026, 267

ABRS, 04-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:982](#)

college van burgemeester en wethouders van Hattem.

Awb 6:2 aanhef en onder b, 8:1

Huisvestingswet 28

HUISVESTING. BESLUIT. Beroep tegen het niet tijdig aanbieden van een woning door het college. I.c. heeft de rechtbank zich terecht onbevoegd verklaard om van het beroep van appellant kennis te nemen. Omdat artikel 28 van de Huisvestingswet geen publiekrechtelijke grondslag bevat voor het nemen van een besluit, kan appellant niet op grond van artikel 8:1, gelezen in samenhang met 6:2, aanhef en onder b, van de Awb procederen bij de bestuursrechter. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het nalaten van het college gelijk moet worden gesteld met een feitelijke handeling als bedoeld in artikel 72, derde lid, van de Vw 2000. Tegen een feitelijke handeling, dan wel het nalaten, op grond van de Huisvestingswet staat geen beroep open bij de bestuursrechter.

JnB 2026, 268

MK ABRS, 04-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1225](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Dienstenrichtlijn 4, 9

Huisvestingsverordening Den Haag 2019 (Hv)

HUISVESTING. HANDHAVING. VERGUNNINGPLICHT. DIENSTENRICHTLIJN. Last onder dwangsom wegens omzetting van zelfstandige in onzelfstandige woonruimte, zonder vergunning. I.c. wordt geoordeeld dat de vergunningplicht niet in strijd is met artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b en c, van de Dienstenrichtlijn. Uit die bepalingen volgt dat de behoefte aan de vergunningplicht voor drie of meer bewoners gerechtvaardigd moet zijn om een dwingende reden van algemeen belang en dat het nagestreefde doel niet door een minder beperkende maatregel kan worden bereikt, met name omdat een controle achteraf te laat zou komen om werkelijk doeltreffend te zijn. In de uitspraak van 28-08-2024 [ECLI:NL:RVS:2024:3424](#), heeft de Afdeling overwogen dat het college toereikend heeft onderbouwd dat sprake is van schaarste aan woonruimte in Den Haag in alle segmenten en dat een vergunningplicht voor omzetting noodzakelijk en geschikt is voor het bestrijden van onevenwichtige en onevenredige effecten van die schaarste. Er worden geen aanknopingspunten gezien om ondanks het voorgaande aan te nemen dat niet is voldaan aan de voorwaarden die zijn neergelegd in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b en c, van de Dienstenrichtlijn.

JnB 2026, 269

MK ABRS, 04-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1230](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam (het college).

Verordening toegang woningmarkt en samenstelling woningvoorraad 2019

(Huisvestingsverordening)

HUISVESTING. VERGUNNING. VERTROUWENSBEGINSEL. Inwilliging aanvraag voor uitbreiding vergunning voor kamerbewoning. Uit ABRS 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1694](#) volgt dat een medewerker van de afdeling vergunningverlening of de afdeling handhaving, een toezegging kan doen over een onderwerp dat zijn werkgebied betreft, die aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. I.c. voldoet de toezegging van [persoon] hieraan. Zij is als jurist werkzaam bij de afdeling Vergunningverlening en actief betrokken geweest bij de besluitvormingsprocedure. EDS Rotterdam mocht de gerechtvaardigde verwachting hebben dat het college de vergunning zou verlenen. In deze zaak is het, mede gelet op het rechtszekerheidsbeginsel, niet aanvaardbaar de gevraagde vergunning te verlenen wegens opgewekt gerechtvaardigd vertrouwen. Hier doet zich namelijk niet de situatie voor dat het buiten toepassing laten van artikel 3.5.2, aanhef en onder f van de Huisvestingsverordening niet leidt tot aantasting van (mede) door dat voorschrift beschermde belangen van derden of van zwaarderwegende algemene belangen. Verwijzing naar ABRS 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:807](#).

JnB 2026, 270

MK ABRS, 25-02-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1040](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Dienstenrichtlijn 11

Huisvestingswet 2014 (Hw) 1 lid 1

Huisvestingsverordening Amsterdam 2020 (Hv) 1

HUISVESTING. EXPLOITATIEVERGUNNING. GELDIGHEIDSDUUR. DIENSTENRICHTLIJN. Verlenen exploitatievergunning Bed & Breakfast. Uit artikel 11, eerste lid, van de Dienstenrichtlijn volgt dat als het aantal beschikbare vergunningen om een dwingende reden van algemeen belang beperkt is, deze vergunningen een beperkte geldigheidsduur moeten hebben. Er bestaat geen ruimte om daarvan af te wijken. I.c. heeft de vergunning die aan appellant is verleend, daarom terecht een beperkte geldigheidsduur. **BEGRIP WOONRUIMTE.** Het souterrain valt onder 'een of meer andere ruimten' in de zin van de begripsbepaling in de Hw en Hv, omdat het onderdeel uitmaakt van het pand als bouwwerk en ten dienste staat van het gebruik voor bewoning van het pand. Voor zover het college van een andere definitie van woonruimte is uitgegaan dan die is neergelegd in de Hw en de Hv, is dat niet zonder meer begrijpelijk. Het besluit, voor zover daaruit volgt dat voor B&B-exploitatie in het souterrain een nieuwe vergunningaanvraag moet worden ingediend, is daarmee in strijd met het motiveringsbeginsel. Het college wordt opgedragen een nieuw besluit te nemen over de vraag of de reeds verleende vergunning (ook) geldt voor exploitatie in het souterrain.

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare wegen

JnB 2026, 271

MK ABRS, 25-02-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1077](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant (GS).

Wegenwet 1, 4 lid 1 aanhef en onder I

WEGENWET. OPENBARE WEG. Afwijzing verzoek tot onttrekking van pad aan openbaarheid. I.c. wordt geoordeeld dat, anders dan de rechtbank en GS, het pad een weg is in de zin van de Wegenwet. Het pad als weg is ook een openbare weg. Het was gedurende de in artikel 4, eerste lid, aanhef en onder I, van de Wegenwet genoemde termijn voor eenieder toegankelijk. Het pad is niet opgehouden openbaar te zijn. Daarvoor is op grond van artikel 7 van de Wegenwet namelijk vereist dat het pad gedurende dertig achtereenvolgende jaren niet voor iedereen toegankelijk is geweest óf dat het pad door het bevoegd gezag aan de openbaarheid is onttrokken. Van de eerste situatie is geen sprake. En een verzoek tot de tweede mogelijkheid ligt aan dit geschil ten grondslag.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verordeningen

JnB 2026, 272

MK ABRS, 04-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1227](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Gemeentewet 229 lid 1 aanhef en onder a

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr)

Verordening op het binnenwater 2010 (Vob)

Binnenhavengeldverordening Pleziervaart 2020 (Binnenhavengeldverordening)

VERORDENING. HANDHAVING. BEVOEGDHEID AFDELING. Last onder bestuursdwang op grond van artikel 2.1.4, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vob. I.c. wordt geoordeeld dat de Afdeling bevoegd is kennis te nemen van het hoger beroep over de last onder bestuursdwang. Het besluit tot het opleggen van een last onder bestuursdwang hangt in dit geval weliswaar samen met het besluit tot het heffen van het binnenhavengeld, omdat uit de aanwezigheid van een vignet kan worden afgeleid dat de eigenaar van het pleziervaartuig het binnenhavengeld heeft betaald (zie artikel 11 van de Binnenhavengeldverordening), maar die samenhang is niet zodanig dat daardoor sprake is van een ingevolge de belastingwet genomen besluit (zie artikel 26, eerste lid, van de Awr), met als gevolg dat de belastingrechter bevoegd zou zijn.

JnB 2026, 273

MK ABRS, 25-02-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:823](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Dienstenrichtlijn 9, 10

Verordening op het binnenwater 2.2.6

VERORDENING. LIGPLAATSVERGUNNING. GRONDSLAG WIJZIGINGSBESLUITEN.

DIENSTENRICHTLIJN. Wijzigen ligplaatsvergunningen in ligplaatsvergunningen voor bepaalde tijd. I.c. wordt geoordeeld dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd dat sprake is van een verandering van omstandigheden of inzichten als bedoeld in artikel 2.2.6, eerste lid, aanhef en onder b, van de Verordening op het binnenwater. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat de Dienstenrichtlijn van toepassing is. Verwijzing naar ABRS 16-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1709](#). Het college is niet of onvoldoende ingegaan op de eisen die de Dienstenrichtlijn stelt aan het wijzigen van een ligplaatsvergunning. Het college moet op die punten dan ook een nieuw besluit nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 274

MK ABRS, 02-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1127](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Meeromvattende asielbeschikking die een terugkeerbesluit bevat die niet is ondertekend. In dit geval levert het ontbreken van een ondertekening geen gebrek op.

1.1. Om tot haar oordeel te komen in de genoemde uitspraak van 6 november 2023 [\[ECLI:NL:RVS:2023:4082\]](#), heeft de Afdeling eerst overwogen dat de ondertekening geen wettelijk vereiste is voor een terugkeerbesluit en dat het ontbreken van een ondertekening niet betekent dat daardoor aan dat besluit het besluitkarakter moet worden ontzegd. Vervolgens heeft zij overwogen dat een terugkeerbesluit wel kenbaar en toetsbaar moet zijn en dat de desbetreffende vreemdeling niet kon controleren of het separate terugkeerbesluit dat in die zaak aan de orde was door een bevoegd persoon was genomen, omdat het niet was ondertekend. Daarom leverde het ontbreken van een ondertekening in dat geval een gebrek op. Uit die uitspraak volgt dus dat de ondertekening van belang kan zijn voor de controleerbaarheid van een besluit. Anders dan de rechtbank mogelijk uit de uitspraak van 6 november 2023 heeft afgeleid, is de aard van het mandaat daarbij niet van belang. [...]

1.3. In deze zaak is het besluit van 2 juni 2023 aan de orde. Dit besluit is een meeromvattende asielbeschikking die een terugkeerbesluit bevat. Zo'n besluit komt op een andere manier tot stand. Een dergelijk besluit wordt door daartoe geautoriseerde ambtenaren van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND) opgesteld en goedgekeurd in de digitale systemen van de IND. Vervolgens wordt het besluit automatisch verstuurd. Dit betekent dat het besluit niet wordt ondertekend.

1.4. Onderaan het besluit van 2 juni 2023 staat de naam van de ambtenaar die het besluit heeft genomen. De minister heeft een screenshot overgelegd van het verwerkingssysteem "Indigo" van de IND, waaruit blijkt dat deze ambtenaar binnen dat systeem het besluit definitief heeft gemaakt en dat deze ambtenaar werkzaam is bij de directie Asiel & Bescherming, locatie Zevenaar, team 1. Uit artikel 4, gelezen samen met bijlage 1, van het Mandaatbesluit IND Ministerie van Justitie en Veiligheid 2022 volgt dat de bij dit team werkzame ambtenaren bevoegd zijn om besluiten te nemen op grond van de Vw 2000. Gelet hierop betoogt de minister in haar schriftelijke uiteenzetting terecht dat het voldoende controleerbaar is dat het besluit van 2 juni 2023 door een bevoegd persoon is genomen, net als een separaat terugkeerbesluit waarvan het gebruikte formulier volledig is ingevuld, inclusief de ondertekening.

1.5. Dit betekent dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het ontbreken van een ondertekening geen gebrek oplevert in het besluit van 2 juni 2023. De grief slaagt niet.

JnB 2026, 275

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 03-03-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:4220](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59b lid 1 a

Richtlijn 2008/115/EG

Verordening (EU) nr. 604/2013

ASIEL. In deze verwijzingsuitspraak komt de rechtbank tot het oordeel dat aanleiding bestaat prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie in de spoedprocedure. Deze vragen gaan over het maken van de refoulementbeoordeling in bewaringszaken in de situatie dat de nationaliteit niet geloofwaardig of onduidelijk is en meer dan 1 land is aangegeven als land van terugkeer.

1. Moet in een situatie als deze, waarbij drie mogelijke landen van terugkeer zijn genoemd in het terugkeerbesluit en op het moment dat het terugkeerbesluit werd vastgesteld (nog) niet duidelijk was naar welk land de vreemdeling zal terugkeren, een refoulementbeoordeling worden gemaakt op het moment van het vaststellen van het terugkeerbesluit? Mag de bewaringsrechter dit ambtshalve beoordelen als een specifiek vereiste van het terugkeerbesluit, ook als geen rechtsmiddel tegen dat terugkeerbesluit bij hem voorligt?

1a. Zo ja, moet de refoulementbeoordeling dan zien op alle in het terugkeerbesluit genoemde mogelijke landen van terugkeer? Moet de refoulementbeoordeling worden gemaakt alsof de vreemdeling de nationaliteit en herkomst heeft van de genoemde landen van terugkeer, of kan worden volstaan met een beoordeling die alleen is gebaseerd op de algemene situatie in de betreffende landen, al dan niet in combinatie met wat bekend is over de vreemdeling zoals bijvoorbeeld diens religie of bevolkingsgroep? Is daarbij onderscheid te maken in de beoordeling die het bestuursorgaan in die situatie moet maken en de beoordeling die de rechter moet maken en zo ja, op welke wijze?

1b. Welke rol speelt hierbij de omstandigheid dat de vreemdeling al dan niet meewerkt aan het vaststellen van een land van terugkeer?

2. Moet in een situatie als deze, waarbij drie mogelijke landen van terugkeer zijn genoemd in het terugkeerbesluit en op het moment van inbewaringstelling (nog) niet duidelijk was naar welk land de vreemdeling moet terugkeren, een refoulementbeoordeling worden gemaakt bij het opleggen van de maatregel van bewaring, terwijl de bewaring tot doel heeft te werken aan de terugkeer van die vreemdeling, onder meer door hem beschikbaar te houden voor de vaststelling van zijn nationaliteit

of herkomst, en daarmee naar welk land de vreemdeling moet terugkeren? Zo ja, moet de refoulementbeoordeling dan zien op alle in het terugkeerbesluit genoemde mogelijke landen van terugkeer?

2a. Welke rol speelt hierbij de omstandigheid dat de vreemdeling al dan niet meewerkt aan het vaststellen van een land van terugkeer?

3. Indien de eerste en tweede vraag ontkennend moeten worden beantwoord, kan dan in een situatie als deze worden gewacht met het maken van een refoulementbeoordeling tot duidelijk is naar welk land de vreemdeling moet terugkeren, bijvoorbeeld als zijn nationaliteit is bevestigd door de autoriteiten van dat land, of als de vreemdeling zelf zijn nationaliteit heeft aangetoond?

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2026, 276

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 13-02-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:3820](#)
minister van Asiel en Migratie.

Awb 6:2 b, 6:12 lid 2

PROCESRECHT. Verlenging van de beslistermijn met negen maanden op grond van een WBV 2023/3. De rechtbank komt tot de slotsom dat de omstandigheden die de minister aan de verlenging van de beslistermijn door middel van WBV 2023/3 ten grondslag heeft gelegd, niet voldoen aan de in het arrest Zimir genoemde voorwaarde dat zo'n verlenging alleen mogelijk is als sprake is van een situatie waarin in een kort tijdsbestek het aantal asielaanvragen aanzienlijk toeneemt. De rechtbank acht WBV 2023/3 in zoverre dan ook onrechtmatig. De rechtbank stelt de minister een termijn van zes weken om alsnog een besluit te nemen en legt een dwangsom op van €100 per dag, met een maximum van €15.000.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 277

HvJEU (Tiende kamer), 05-03-2026, [ECLI:EU:C:2026:160](#)

Safita.

Richtlijn 2013/32/EU 4 lid 1, 31 lid 3

PROCEDURERICHTLIJN. VERLENGING BESLISTERMIJN ASIELVERZOEKEN. Artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 4, lid 1, van deze richtlijn, moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat herhaaldelijk en achtereenvolgens kan besluiten om de termijn die van toepassing is op de behandelingsprocedure voor in die lidstaat ingediende verzoeken om internationale bescherming te verlengen, indien die lidstaat aan de hand van concrete gegevens naar behoren kan aantonen dat hij, ondanks de geleverde inspanningen om het hoofd te bieden aan de gelijktijdige toestroom van verzoeken om internationale bescherming, niet voldoende tijd heeft gehad om de beslissingsautoriteit passende en voldoende middelen ter beschikking te stellen om die autoriteit in staat te stellen de verzoeken om internationale bescherming

naar behoren en volledig te behandelen, en voorts dat de gecumuleerde duur van de opeenvolgende verlengingen niet langer is dan de tijd die deze lidstaat nodig heeft om aan die verplichting te voldoen, noch langer dan maximaal 21 maanden na indiening van een specifiek verzoek om internationale bescherming.

Zie in dit verband ook het [persbericht](#) ("Europees Hof van Justitie beantwoordt aanvullende prejudiciële vragen over verlenging beslistermijn voor asiolverzoeken") dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft uitgebracht.

JnB 2026, 278

HvJEU (Vierder kamer), 05-03-2026, [ECLI:EU:C:2026:148](#)

Aroja.

Richtlijn 2008/115/EG 15 lid 3 lid 5 lid 6

TERUGKEERRICHTLIJN. Voor de berekening van de maximale detentieperiode moeten alle perioden van bewaring onder een en hetzelfde terugkeerbesluit in die lidstaat worden opgeteld. De rechter mag niet alleen op verzoek controleren of de maximale oorspronkelijke bewaartermijn van zes maanden is overschreden, maar moet de verlenging van de bewaring na deze termijn zo snel mogelijk toetsen. Als die toetsing niet zo spoedig mogelijk is verricht betekent dat niet automatisch dat de bewaring beëindigd moet worden als aan alle voorwaarden voor handhaving is voldaan en de maximale termijn nog niet is overschreden.

1) Artikel 15, leden 5 en 6, van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat alle perioden van bewaring die een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land op grond van artikel 15 van die richtlijn ter uitvoering van een en hetzelfde terugkeerbesluit in die lidstaat heeft uitgezeten, moeten worden samengeteld om te bepalen of de krachtens een van deze bepalingen vastgestelde maximale bewaringsduur is bereikt.

2) Artikel 15, lid 3, tweede volzin, van richtlijn 2008/115 moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan de rechter enkel kan controleren of de door deze lidstaat krachtens artikel 15, lid 5, van die richtlijn vastgestelde oorspronkelijke maximale bewaringsduur van zes maanden is overschreden, indien de in bewaring gestelde persoon daarom verzoekt.

3) Artikel 15, lid 3, tweede volzin, van richtlijn 2008/115 moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke autoriteit het besluit van de administratieve autoriteit om de bewaring te verlengen na afloop van de krachtens artikel 15, lid 5, van die richtlijn vastgestelde oorspronkelijke maximale duur van zes maanden niet hoeft te toetsen voordat deze maximale duur is bereikt, maar dat die toetsing hoe dan ook, evenals de rechterlijke toetsing waarin artikel 15, lid 2, derde alinea, van die richtlijn voorziet, zo spoedig mogelijk na de vaststelling van dat besluit moet worden verricht.

4) Artikel 15, lid 3, tweede volzin, van richtlijn 2008/115 moet aldus worden uitgelegd dat bij gebreke van een spoedige rechterlijke toetsing van het administratieve besluit om de bewaring te verlengen na afloop van de krachtens artikel 15, lid 5, van die richtlijn vastgestelde oorspronkelijke maximumduur van zes maanden, niet automatisch de verplichting ontstaat om de bewaring onmiddellijk te beëindigen wanneer aan alle materiële voorwaarden voor handhaving van de bewaring is voldaan op het tijdstip waarop die rechterlijke toetsing wordt verricht en de krachtens artikel 15, lid 6, van die richtlijn vastgestelde maximale bewaringsduur niet is bereikt.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2026, 279

HvJEU (Tweede kamer), 05-03-2026, [ECLI:EU:C:2026:146](#)

Daraa.

Verordening (EU) nr. 604/2013 3 lid 2, 29 lid 2

DUBLINVERORDENING. De lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, is niet verplicht is dit onderzoek voort te zetten of zelf verantwoordelijk te worden als de aanvankelijk verantwoordelijke lidstaat eenzijdig de overname of terugname opschort, mits in die lidstaat geen sprake is van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Als een overdracht niet binnen de vastgestelde termijn plaatsvindt, gaat de verantwoordelijkheid automatisch over op de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, ook als die vertraging veroorzaakt wordt door de opschorting van de overdracht door de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat. Een asielverzoek kan niet worden afgewezen als niet-ontvankelijk alleen omdat de verantwoordelijke lidstaat weigert de asielzoeker over of terug te nemen.

1) Artikel 3, lid 2, tweede en derde alinea, van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublin III-verordening]

moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, niet gehouden is het onderzoek van de criteria van hoofdstuk III voort te zetten noch zelf de verantwoordelijke lidstaat wordt, wanneer de lidstaat die aanvankelijk op grond van die criteria als verantwoordelijk was aangewezen, eenzijdig de overname en terugname heeft opgeschort van personen ten aanzien van wie op grond van die verordening een overdrachtsbesluit is vastgesteld en er in die laatste lidstaat geen sprake is van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2) Artikel 29, lid 2, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat wanneer de overdracht van die personen niet kan worden uitgevoerd binnen de overdrachtstermijn van artikel 29, lid 1, van deze verordening, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van rechtswege overgaat op de verzoekende lidstaat, zelfs indien de niet-uitvoering van de overdracht het gevolg is van de eenzijdige beslissing van de lidstaat die oorspronkelijk op grond van de criteria van hoofdstuk III van die verordening als verantwoordelijke was aangewezen om de overname en terugname van die personen op te schorten.

3) Artikel 33, lid 1, van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat het op grond daarvan niet mogelijk is om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren omdat de verantwoordelijke lidstaat niet bereid is om de persoon die om internationale bescherming verzoekt, over of terug te nemen.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 280

MK ABRS, 26-02-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1005](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59, 94 lid 6

VREEMDELINGENBEWARING. Ambtshalve toetsen van de inspanningsverplichting in het strafrechtelijk voortraject is onterecht. De onrechtmatigheid van de bewaring moet eerst worden vastgesteld via een belangenafweging.

3.3. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat er bij de toepassing van de ambtshalve toets juridisch gezien wel een rechtvaardiging bestaat voor het maken van onderscheid tussen gebreken in het voortraject en gebreken bij de Unierechtelijke en nationale voorwaarden voor bewaring. [...]

3.6. Als niet wordt voldaan aan de Unierechtelijke en nationaalrechtelijke voorwaarden voor bewaring, is de bewaring al daarom onrechtmatig. Dit is anders bij voorwaarden zoals de inspanningsverplichting van de minister tijdens een voorafgaande strafrechtelijke detentie en de verschillende handelingen tijdens het vreemdelingenrechtelijke traject voorafgaand aan de inbewaringstelling. Dit zijn namelijk geen voorwaarden voor een rechtmatige bewaring. Als aan deze voorwaarden niet is voldaan, dan leidt dat niet tot de conclusie dat de bewaring alleen daarom al onrechtmatig is. Er is dan nog ruimte voor een belangenafweging. Dit volgt uit artikel 94, zesde lid, van de Vw 2000. Het handelen van de minister in strijd met de inspanningsverplichting tijdens een voorafgaande strafrechtelijke detentie maakt de bewaring daarom pas onrechtmatig als de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. [...]

3.7. Omdat het niet voldoen aan de inspanningsverplichting tijdens een voorafgaande strafrechtelijke detentie niet alleen daarom al de bewaring onrechtmatig maakt, is dit geen voorwaarde die van openbare orde is en waaraan de rechter ambtshalve moet toetsen. De minister betoogt daarom terecht dat de rechtbank ten onrechte ambtshalve aan de inspanningsverplichting tijdens de strafrechtelijke detentie heeft getoetst.

[Naar inhoudsopgave](#)